

2010 - 2011 / 1 (59)

Teesie

Redakcijos žodis

Brangūs „Teesie“ skaitytojai,

už seminarijos lango geltonuojantys medžių lapai ir vis šaltesni rytai ženklina, jog saulėta, nerūpestinga ir karšta vasara jau seniai pasibaigė

o į jos vietą „atvyko“ spalvotas ir darbingas ruduo... Galbūt kažkam yra gaila atsisveikinti su vasara, juk jos metu patyrėme daug įvairių įspūdžių: keliavome, ilsėjomės, stovyklavome, dirbome ir galiausiai šį nuostabų atostogų laiką stengėmės išnaudoti kuo turiningiau, kad, prasidėjus naujiems mokslo metams, su ryžtingumu, entuziazmu ir pasitikėjimu Viešpaties Apvaizda, galėtume vėl „kibti“ į savo kasdienes darbus ir drąsiai tęsti gyvenimo kelionę...

Kiekvieni prasidedantys nauji mokslo metai seminarijoje yra išskirtiniai ir ši „nauja pradžia“ ne visuomet būna lengva: įžengę pro seminarijos duris, neretai pagalvojame, kokiais sparčiais žingsniais bėga laikas ir kokią pašaukimo kelio atkarpą nuėjome, kokius iššūkius mums „paruošė“ gyvenimas ir kokius Viešpaties uždavinius turėsime atlikti kelionėje

link kunigystės. Visos šios mintys džiugina ir šiek tiek gąsdina, nes nauji gyvenimo iššūkiai, kad ir kokie jie bebūtų, viena vertus gali kelti baimę, nepasitikėjimą savimi, nuovargį ir galų gale vesti į depresiją, bet kita vertus jie mus ne tik brandina ir grynina pasiryžime bei tvirtume, kuris tikinčiojo žmogaus gyvenime yra labai svarbus, bet ir mokina besąlygiškojo pasitikėjimo Viešpačiu ir nuolankaus paklusimo Jo valiai. Todėl labai svarbu yra prisiminti biblinį Jėzaus žvilgsnį į mokinius, kuris nugali baimę, liūdesį, neviltį, nepasitikėjimą ir pripildo drąsos, ryžto, džiaugsmo ir meilės. Nepamirškime, kad šis Jėzaus žvilgsnis yra realus ir skirtas kiekvienam iš mūsų...

Kodėl kalbu apie šiuos dalykus? Perimant seminarijos „Teesie“ leidinio redaktoriaus pareigas, viena iš daugelio minčių, kurios man atėjo į galvą, buvo susidomėjimas šio seminarijos leidinio pavadinimo kilme. Kodėl būtent „Teesie“? Pirmasis trumpas „vidinis svarstymas“ nukreipė mano mintis į dvi šv. Rašto scenas: pirmoji, susijusi su Mergelės Marijos ištartu „Teesie“, antroji – su Viešpaties maldos žodžiais „teesie Tavo valia...“. Atkreipkime dėmesį, kad šie, daugelį kartų mums girdėti

žodžiai, atveria mums naują žvilgsnį į seminarijos gyvenimo tikrovę. Kiekvieno žmogaus pašaukimo kelias yra glaudžiai susijęs su Viešpaties valios ieškojimu savo gyvenime, o tai, be abejo, nėra lengva. Daugelis gyvenimo įvykių dažnai mums atrodo nesuprantami ir sunkiai paaiškinami. Dar sudėtingiau, kai gyvendami patiriame tiek fizinę, tiek dvasinę kančią. Ir šioje sudėtingoje tikrovėje Mergelės Marijos nuolankus ir pasitikintis paklusnumas išreikštas žodžiu „Teesie“ mums įkvepia ramybės, drąsos ir suvokimo, kad Viešpats įvairiuose gyvenimo įvykiuose eina kartu su mumis, nuolat dalindamasis savo Meile ir, panašiai kaip Mergelę Mariją, kviečia mus bendradarbiauti su Dievu ir tokiu būdu išgyventi tikrą tikėjimo džiaugsmą.

Turint prieš akis tokį apmąstymų foną, noriu Jums, brangūs skaitytojai, pristatyti naują „Teesie“ leidinio „veidą“, tikėdamasis, jog šių metų leidinys bus Jūsų ištikimas ir mėgstamas „bendrakeleivis“ seminarijos gyvenime. Pradedamas „Teesie“ turinio pristatymą, pirmiausia labai dėkoju buvusiai redakcijos „komandai“ už ištikimą, nuoširdų ir kūrybingą darbą, kuri, tikiuosi, sėkmingai pratęs naujoji redakcija. Taip pat iš anksto dėkoju visiems, kurie savo nuoširdžiu įnašu daugiau ar mažiau prisideda prie „Teesie“ gyvavimo, dalindamiesi savo patirtimi ir tikėjimo džiaugsmu ir tuo liudydami, jog „Teesie“ mums visiems reiškia žymiai daugiau negu „keli spausdinti lapai“, tai – brangi ir nepakartojama mūsų tikėjimo gyvenimo istorija, kurią galime saugoti ir ja dalintis.

Naujoji „Teesie“ leidinių serija šiais metais atveria mums kelias naujas skiltis: pirmoji, pavadinta „Iš seminarijos gyvenimo...“ priartins jums pavienius, svarbius ir įdomius seminarijos gyvenimo įvykius, kurie, manau, palapsniui atskleis jums seminarijos įvykių „panoramą“ ir leis, nors ir netiesiogiai, matyti seminarijos gyvenimą klierikų akimis.

Sekanti skiltis - „Krikščioniškoje gyvenimo kelionėje“, nuves Jus į apmąstymus apie tam tikrus dvasinio gyvenimo įvykius. Šioje skiltyje rasite įvairias refleksijas apie tikėjimo gyvenimo problematiką ir nuoširdų pasidalinimą žmonių, kurie įvairiais būdais ieško Viešpaties valios savo gyvenime ir stengiasi ją vykdyti. Pirmame „Teesie“ leidinio numeryje kviečiu susipažinti su straipsniu apie kančios problematiką.

Ne mažiau svarbi yra „Dievo Žodžio apmąstymų“ skiltis. Joje klierikai liudydami dalinsis su Jumis savo tikėjimo patirtimi ir kvies Jus iš naujo apmąstyti įvairias Šv. Rašto eilutes. Tikiuosi, kad toks dalinimasis tikėjimu ves Jus ne tik į gilesnius Dievo Žodžio apmąstymus, bet ir leis iš naujo patirti, kad Dievo Žodis yra gyvas ir realus mūsų gyvenimo kelrodis, Kristaus keliu vedantis mus į tikėjimo džiaugsmo pilnatvę.

Kaip ir ankstesniuose „Teesie“ leidiniuose, taip ir šiame bus spausdinamos įvairios maldos, kurių pagrindinis tikslas – stiprinti, auginti ir reflektuoti mūsų bendrystę su Viešpačiu, kuris trokšta, kad būtume ištikimais maldos žmonėmis ir savo maldoje pavestume Jam visus kasdienes rūpesčius, troškimus, išgyvenimus, dėkojimus ir prašymus.

Galiausiai „Teesie“ vainikuos dar dvi įdomios skiltys: pirmoji - „Metraštininko kronika“, chronologiškai pateiks jums trumpą seminarijos įvykių apžvalgą, antroji, pavadinta „Šypsokimės kartu“, yra skirta maitinti ne tik mūsų dvasią, bet ir kūną dar vienu labai gerai mums žinomu „vaistu“ - nuoširdaus juoko „užtaisėlio“, kuris, tikiuosi, ilgesniam laikui pripildys Jus džiaugsmo, geros nuotaikos ir, be abejo, gyvenimo optimizmo.

Štai ir apžvelgėme trumpai šių metų „Teesie“ leidinio „viziją“, kurią pirmiausia skiriame Jums ir Jūsų vertinimui. Baigdamas, noriu Jus visus kviešti pirmiausiai skaityti visus mūsų leidinius ir turint galimybę, prisidėti prie „Teesie“ gyvavimo rašymu, geru žodžiu ir malda, nes visi šie dalykai skatina „Teesie“ ne tik tobulėti bet ir dovanoti kiekvienam skaitytojui tai, ko negali suteikti jokie materialūs dalykai - krikščioniškos bendrystės ir meilės tikrovės kūrimą.

Ir paskutinis dalykas - naudodamasis proga, „Teesie“ redakcijos vardu noriu Jus visus dar kartą nuoširdžiai pasveikinti su naujais Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos akademiniais mokslo metais ir linkėti Jums atviros širdies, išmintingo ieškojimo ir nepaliaujamos, krikščioniškos meilės einant tikėjimo keliu, kad Mergelės Marijos pavyzdžiu, kiekvieno iš mūsų Viešpačiui ištartas „teesie“ burtų mus visus į džiaugsmingą ir nuoširdžią krikščionišką bendrystę, kurioje kiekvienas atrastume savo vietą – pašaukimą į šventumą.

„Teesie“ redaktorius - klierikas Ronaldas, V k.

Iš seminarijos gyvenimo...

Vasaros atostogos - tai ypatingas poilsio ir kėlionių laikas. Šiais metais vasaros pastoracinė veikla kėliams mūsų broliams suteikė galimybę aplankyti įvairius pasaulio „kampelius“: Anglijos, Rusijos ir netgi Ispanijos kraštą. Taigi, šioje skiltyje kviečiame pasiskaityti jų pasidalinimus apie poilsį, darbą ir išpūdžius užsienyje.

Klierikas Marekas, II k.

Šių metų vasarą turėjau galimybę aplankyti Rusijos šalį. Ši kelionė man buvo labai netikėta, nes buvo pasiūlyta paskutinę akimirką, kai dalyvių registracija jau ėjo į pabaigą. Pasi klausius vyresnio kurso klieriko išpūdžių, kartu su bendrakursiu nusprendėme sudalyvauti. Daugelis žmonių man sakė, kad ši kelionė gan pavojinga, bet mums buvo smalsu aplankyti siūlomą šalį. Prieš kelionę įvyko susitikimas su žmonėmis, kurie toje kelionėje buvo anksčiau. Kelionės „senbuviai“ dalinosi savo išpūdžiais ir visa tai manyje dar labiau uždegė norą važiuoti.

Netrukus atėjo laikas, kai pagaliau turėjome išvažiuoti. Prisimenu, kad tai buvo saulėtas trečiadienio vakaras. Atvažiavę su bendrakursiu, pamatėme, kad visi jau buvo susirinkę. Tai buvo pirma proga susipažinti su kartu keliausiančiu jaunimu: kai kurie žmonės man jau buvo pažįstami iš anksčiau. Dalyvavome Šv. Mišiose ir po jų iškeliauvome. Keliauvome per Lenkiją, paskui per Ukrainą. Kaip ir visose kelionėse, buvo nenumatytų linksmy (o kai kada ir nelabai) sustojimų.

Po dviejų dienų keliones pagaliau pasiekėme Kaukazą ir Kabardos – Balkarijos respublikos sostinę - Nalčiką, tačiau apsigyvenome ne pačioje sostinėje, bet 20 km. nutolusiame miestelyje „Boga Veščenska“ (išvertus iš rusų kalbos - „Dievo Apsireiškimas“). Man iškart krito į akį viena įdomi detalė - gyventojai „užsidarę“ savo kieme ir net nepažįsta savo kaimynų. Tačiau toks buvo tik pirmas išpūdis. Kitą dieną susipažinome su Šv. Jono broliais, kurie mums padėjo viešnagės metu. Jų pasakojimai apie rusų kultūrą ir papročius buvo man patys įdomiausi.

Miestelio gyventojai mus priėmė šiltai. Pirmasis sunkumas kuris mums iškilo - tai prisitaikymas prie Kaukazo klimato, nes miestelis nusidriekęs gerokai aukščiau jūros lygio.

Nepaisant to, minėtas sunkumas truko tik kelias dienas. Pradėjome dirbti fizinius darbus ir statyti koplyčią. Statymo darbai man buvo gan įdomūs, nes iki šiol neturėjau progos dirbti tokio darbo. Kiekvieną dieną su šv. Jono broliais šventėme Šv. Mišias. Savaitgalį, išsėdamiesi po savaitės darbų, važinėjome į kalnus, buvome prie aukščiausio Rusijos kalno „Elbruso“ (2546 m. virš jūros lygio). Kelionė į Rusiją man prabėgo labai greitai ir netrukus turėjome grįžti į Lietuvą. Šios kelionės metu patyriau daug įvairių įspūdžių, kurios prisiminsiu visą gyvenimą.

Klerikas Tomas, V k.

Kiekvienam žmogui patinka svajoti, tik vieni svajoja apie realius, kiti - apie nerealius dalykus. Svajoju ir aš... Ir viliuosi, kad svajonė kada nors taps realybe. Tai nuostabiausia akimirka. Širdies kertelėje troškau kada nors nuvykti į Angliją. Vieną dieną tokia džiugi akimirka pagaliau atėjo.

Pernai pradėjau asmeniškai mokytis anglų kalbos. Žinoma, vienam įvaldyti šios kalbos subtilybes turbūt neįmanoma. Tad kreipiausi į seselę Eriką iš *Marijos Dangun Ėmimo seserų* kongregacijos, kuriai padedant, toliau gilinau kalbos žinias. Besimokydamas supratau, kad būtina turiu nuvykti į Angliją, kur iš „pirmų rankų“ galėčiau susipažinti su jų kultūra bei iš „pirmų lūpų“ išgirsti jų šneką, tuo pačiu – padėti parapijos pastoraciniame darbe. Ši svajonė po truputį pradėjo realizuotis. Pasidalinę apie savo svajonę su rektoriumi, gavau jo pasiūlymą ir leidimą ieškotis parapijos Anglijoje, kur galėčiau tobulinti užsienio kalbą bei atlikti pastoracinę praktiką. Leidimas gautas, tačiau paieškos darbai nebuvo lengvi. Esu nuoširdžiai dėkingas tuomet dar monsinjorui Gintarui Grušui, kuris padėjo užmegzti ryšius su viena parapija, esančia Birmingemo mieste. Galiausiai liepos mėnesio pradžioje jau šokinėjau iš džiaugsmo, nes SVAJONĖ išsipildė – vykstu į Angliją atlikti pastoracinės praktikos!

Anglijoje viešėjau iki rugpjūčio mėn. pabaigos. Atskridusi į Birmingemo miestą mane pasitiko, iš pirmo žvilgsnio, senyvo amžiaus kunigas. Iš karto susidariau nuomonę apie

kleboną, kuri, kaip įprastai, buvo klaidinga. Klebonas kun. Stephen Goodman gerokai pražilęs nuo darbo gausumo ir gyvenimo intensyvumo, vis tik yra jaunas, jam – 43 metai. Kun. Stephen darbuojasi dvejose parapijose: šventojo Jono ir šventojo Antano. Klebonas yra nuoširdus, pamaldus ir dėmesingas žmogus. Kasdieną drauge meldavomės brevijorių, dalyvaudavome šv. Mišiose, po Mišių kartu su parapijiečiais kalbėdavome Rožinį. Kiekvieną pirmadienį lankydavome ligonius, vienišus žmones. Sekmadieniais vakare dalyvaudavome iškilmingoje Vakarinėje Birmingemo Oratorijos bažnyčioje. Kun. Stephen Goodman stengėsi būti dėmesingas. Lankėmės garsiajame Oksfordo mieste. Jis garsus pirmiausia dėl savo universiteto, tačiau man pasirodė daug svarbiau tai, jog šiame mieste anglikonų Švč. Mergelės Marijos bažnyčioje dirbo visai neseniai paskelbtas palaimintuoju kardinolas John Henry Newman. Be to, kelioms dienoms buvome išvykę į Welso miestą. Šiame mieste gyvena klebono mama, broliai ir sesuo, su kuriais teko garbė susipažinti ir maloniai pabendrauti. Svarbu pastebėti, kad Anglijoje priklausyti katalikams nėra savaime suprantamas dalykas, nes dauguma anglų – anglikonai. Minėtoje šeimoje vyresnysis klebono brolis - katalikų kunigas. Katalikai ir kitas brolis su seserimi. Tačiau klebono mama - anglikonė. O įdomiausia tai, kad klebono tėtis buvo anglikonų kunigas. Nepaisant šio skirtingumo, jų santykiuose buvo matyti rūpestingumas ir meilė vieni kitiems.

anglikonė. O įdomiausia tai, kad klebono tėtis buvo anglikonų kunigas. Nepaisant šio skirtingumo, jų santykiuose buvo matyti rūpestingumas ir meilė vieni kitiems.

Būti Anglijoje ir neaplankyti Londono yra tas pats, kaip nuvykti į Palangą ir nepasivaikščioti prie jūros, arba nuvykus į seminariją neužėiti į koplyčią ir pan. Taigi drauge su klebonu ir klieriku iš Italijos vienai dienai nuvykome į Didžiosios Britanijos sostinę. Londone aplankėme *Tower* pilį (*karališkasis kalėjimas, dabar muziejus*), kurioje buvo įkaltinti ir kankinami šv. Thomas More, šv. Edmund Campion, šv. Robert Southwell ir šv. Philip Hower. Londono katalikų katedroje dalyvavome šv. Mišiose, taip pat aplankėme ir Anglijos parlamentą.

Kunigas Stephen kartu su kunigu iš šalia esančios parapijos suorganizavo taip pat ir kelionę į Valsingemo miestą. Šis miestas žymus tuo, kad 1061 metais jame apsireiškė Švč. Mergelė Marija. Šiame mieste meldėmės kaip niekad. Ačiū Dievui, kad mūsų rožiniai buvo metaliniai, tai „atlaikė“ maldos karštį. Na, o jeigu rimtai, apturėjome išties nuostabų laiką, skirtą tiek maldai, tiek poilsiui.

Kunigas Stephen Goodman buvo ne tik geras kelionių organizatorius, bet ir puikus kulinaras. Mano viešnagės metu jis demonstruodavo aukšto lygio kūrybiškumą gamindamas įvairiausių patiekalus. Jis dažnai kviesdavo vakarienei ir bendrystei savo draugus, todėl susipažinau su labai šauniais žmonėmis.

Birmingemo Kingshurst parapijoje gyvenantys žmonės taip pat stengėsi parodyti man dėmesį. Jie dažnai kviesdavosi mane į svečius. Tai buvo puiki proga pažinti jų tradicijas ir, žinoma, lavinti anglų kalbos įgūdžius. Nuolat klausytis keistų anglų kalbos garsų ir kalbėtis iš pradžių buvo pats sunkiausias darbas, nes tikroji anglų kalba kiek skiriasi nuo mums pažįstamos, tačiau jau po dviejų savaičių galėjau juos lengvai suprasti, o ir pats pradėjau nebesivaržyti savo anglų kalbos. Pradėjau kalbėti...

Mėnuo Anglijoje greitai prabėgo, tačiau išpūdžiai ir išgyventos patirtys lydės mažiausiai dar kelerius metus. Susipažinau su šauniu klebonu, puikiais kunigais bei dosniais dėmesingumu parapijiečiais. Savo akis džiuginau gražiais gamtos vaizdais, o sielą „lepinau“ malda ir dvasingomis šventovėmis. Džiaugiuosi, kad kažkada pradėjau svajoti apie Angliją ir didžiulius, kad šios SVAJONĖS neišsigandau. Galiausiai, juk visoms svajonėms lemta išsipildyti, tik svarbu labai norėti, pasistengti ir tikėti...

Klierikas Dovydas. V k.

Labai džiaugiuosi, jog galiu su jumis dalintis šių metų „vasaros perliukais“, kurių, tikiu, kiekvienas iš mūsų turime. Vienas iš gražiausių ir asmeniškai man brangiausių, buvo šių metų liepos 25 - rugpjūčio 5 dienomis įvykusi piligriminė pašaukimų į kunigystę kelionė Ispanijoje „Camino de Santiago“ – šv. Jokūbo kelias, kurią organizavo asmeninė Popiežiaus prelatūra - „Opus Dei“. Ši organizacija įkurta 1928 m. ispanų kunigo šv. Chosemarija Escriva de Balaguer.

Kelionė prasidėjo su mūsų tuomet dar neseniai konsekruoto vyskupo, Jo Ekscelencijos Arūno Poniškaičio palaiminimu, kuris kelionės išvakarėse su mumis dalijosi savo praitos vasaros kelionės „Santiago de Compostela“ patirtimi, linkėdamas mums „bon camino“, t.y. „gero kelio“!

Taigi, liepos 25 dieną, šv. Jokūbo minėjimo rytą prasidėjo mūsų kelionė lėktuvu iš Vilniaus oro uosto į saulėtąją Ispaniją. Piligrimų grupės ekipažą sudarė penkiolika vaikinių, du „Opus Dei“ kunigai: kun. Pranas, kun. Petras ir kun. Kaštytis (pravarde „repuojantis“) iš Kauno arkivyskupijos. Atskridus į Barselonos miestą mus pasitiko gausi kunigo Petro sesers šeima, kuri mus svingingai priėmė savo namuose. Reikia pripažinti, jog kelionės pabaigoje mūsų susitikimas su visais šios tikrai išpūdingos „šešiolikavaikės“ krikščioniškos šeimos nariais ir jų paruošta mums tipiška ispaniš-

ka vakariene, kiekvienam iš mūsų paliko labai šiltus ir neišdildomus prisiminimus.

Iš Barcelonos mes pajudėjome dvejais autobusais link mūsų kelionės tikslo - Santiago miesto, kuriame yra šventojo Jokūbo bazilika su jo relikvijomis. Į ją kasmet, jau nuo pat pirmųjų krikščionybės amžių, pėsčiomis keliauja tūkstančiai piligrimų iš įvairių pasaulio šalių. Taip pat ir mes išbandėme šią malonę. Likus 130 km. iki Santiago, pradėjome kelionę pėsčiomis, grožėdamiesi nuostabia

Ispanijos gamta. Kelionės metu dalinomės savo tikėjimo patirtimis ir savo pastebėjimais.

Iš labiausiai kelionės metu mūsų dėmesį patraukusių įvykių, paminėčiau tikrai Dievo apvaizdos mums surengtą susitikimą su lietuvių piligrimų grupe, pėsčiomis keliavusia nuo Lurdo į Santiagą ir vėliau į Fatimą. Turėjome galimybę kartu švęsti šventąsias Mišias lietuvių kalba, ir, stiprindamiesi piligrimų vakariene, galėjome išklaudyti pasidalinimą apie mūsų brolių lietuvių ilgos kelionės įspūdžius ir liudijimus, kurie, manau, daugumai paliko gerus ir nepamirštamus prisiminimus.

Atvykę į pačią Santiago miesto šv. Jokūbo šventovę likome sužavėti džiugia atmosfera, kurią ispanai palaiko šiame mieste. Šios kelionės tikslo pasiekimas priminė mums visos žemiškosios gyvenimo kelionės tikslo pasiekimą - Amžinybės uostą, kurį pasiekę, „džiaugsimės Dievo Artumu“. Šiomis mintimis buvo paremtas ir vietinio vyskupo pamokslas šv. Mišių metu, kuriose mes galėjome dalyvauti bei išvysti garsųjį Santiago bazilikos smilkytuvą, kurio paleidimo ceremonija nėra dažnas įvykis, bet kuris turi savitai neįtikėtino ir nepamiršamo žavesio.

Apibendrinamas kelionės įspūdžius, manau, jog ši kelionė buvo gera proga pagalvoti kiekvienam apie savo pašaukimą, ypatingai tiems, kurie yra kunigystės pašaukimo

kelyje: prisiminti savo pašaukimo istorijos pradžią bei ją pasidalinti su kitais, kurie jaučia, jog yra kviečiami eiti šiuo keliu. Kelionės metu dalinausi savo pašaukimo istorija bei gyvenimo seminarijoje patirtimi. Taip pat kelionės metu galėjau pasimokyti daug naudingų dalykų iš sutiktų klebonų, kurių parapijose mes apsistodavome: jų atliekamų darbų, jų svetingumo ir liudijimų. Taip pat galėjau pasisemti patirties organizuojant bei atliekant piligrimines keliones iš „Opus Dei“ kunigų, kurie jau septintą kartą paruošė, vadovavo, ir, tiesiogine prasme, - mums dovanojo šią kelionę. Labiausiai mane sužavėjo šių kunigų rūpestis bei jų pastangos, kad mūsų šalies bažnyčiose gausėtų naujų pašaukimų į kunigystę. Manau, kad šis dalykas galiausiai ir įvyko, nes šiemet į mūsų seminariją įstojo trys šioje piligriminėje kelionėje dalyvavę vaikinai, kuriuos, pasiryžusius sekti Kristumi pirmųjų apaštalų pavyzdžiu, raginu palydėti malda.

Galiausiai noriu pridurti, jog ši patirtis mane tikrai įkvėpė naujiems ketinimams ateityje toliau dalyvauti ir organizuoti tokio pobūdžio keliones su viltimi, jog susilauksime palaimymo tiek iš seminarijos vadovybės, tiek iš mūsų pačių, kad šių dienų Viešpaties apaštalų gretos nenustotų gausėjusios.

Piligrimystė - tai...

Klierikas Viktor Kudriašov, V k.

Piligrimystės džiaugsmi...

Ar teko kada nors susimąstyti, kiek mes vaikštome kasdien? Manau, kad taip, ypač, kai pajuntame, kad mums skauda kojas arba visą kūną. Iš tikrųjų, mes daug judame, ir savaimė suprantama, kad be judėjimo žmogus neišgyventų. Mes „n“ kartų vaikštome laiptais, koridoriais, miname dviračio pedalus. Vaikštome, ieškodami kokio nors pamesto daikto, eidami atsiprašyti ar kažko prašyti, eidami į parduotuvę arba norėdami pasiekti kokią nors vietą. Taip pat ir dalyvaudami liturgijoje darome daug judesių, žinodami apie jų didelę prasmę. Daugiausiai judame sportuodami, mažiausiai - kai saldžiai miegame. Judėjimas taip pat yra ir neatšiejama piligrimystės dalis. Daug kartų dalyvaudamas piligriminiuose žygiuose, pastebėjau, kad ši maldos forma man labai patinka. Žinoma, einant į piligriminį žygį reikia turėti ir fizinės sveikatos. Tai yra nekasdienis nuotykis, nes nežinai, kas tavęs laukia; dar daugiau, tai yra stiprus dvasinis išgyvenimas. Piligrimystės laikas man yra ir intensyvus susitikimo su žmonėmis metas. Daug kartų patyriau, kad per juos veikia Dievas, pvz.: besidalinant savo gyvenimo džiaugsmu ar vargais arba kai kažkas iš vyresniųjų duoda man, jaunam žmogui, nuoširdų patarimą: „Susikaupt“ arba „Apsirenk šilčiau...“.

Piligriminis žygis parodo, kad esame vieni kitiems reikalingi, dar daugiau – vieni kitiems esame Dievo dovana. Jis parodo, kad žmonėms yra reikalingi dvasininkai, kurie padėtų jiems sutikti gyvąjį Dievą. Kiekvienas žygis padeda atsižadėti kokio nors blogo įpročio ir išpažinti savo nuodėmingumą. Tai įvyksta dėl maldos, kuri „turistinį pasivaikščiavimą“ paverčia piligrimyste, o „tikėjimą“ - į sustiprintą **TIKĖJIMĄ**.

Ne kartą mačiau, kaip tie, kurie ėjo į piligriminį žygį kaip turistai, atsisakė šios maldos formos, nes manė, jog tai yra neįdomu ir per sunku... Ruošiuosi būti kunigu ir suvokiu, kad ateityje reikės būti dvasiniu vadovu ir džiaugsmingu tikėjimo davėju. Būtent piligrimystės dėka išmokau geriau organizuoti maldą didelei žmonių grupei. Taip pat išmokau vadovauti eisenai, ypač, kai pačiam jau neužtenka jėgų, o dar reikia padėti keliauti kitiems (pasidalinti vandeniu, pakalbėti apie gyvenimo grožį). Pastebėjau, kad jaunimui patinka toks iššūkis, tačiau jaunus žmones reikia kviešti atvirai ir džiaugsmingai priimti šią patirtį. Piligrimysčių dėka supratau, kad dvasininkui itin svarbu liudyti tikėjimą ir teisingus gyvenimo dalykus. Norint, kad žygis įvyktų, taip pat reikalingi ir vadovų susirinkimai, bendros maldos, darbų pasidalinimas bei pasauliečių įtraukimas į bendrą pasiruošimą. Galime numanyti, kad seminarijos vadovybė ne kartą patyrė, ką reiškia organizuoti mokslo metų pradžioje žygį

klierikams, o šie, savo ruožtu, turi būti dėkingi už vadovų triūsą ir paruošiamą „dvasinę mankštą“.

Štai ir mes rugpjūčio 30-31 dienomis leidomės į piligriminę kelionę į Latviją, į Agluonos miestelį, kuris įsikūręs rytinėje Latvijos valstybės dalyje. Pirmą piligrimystės etapą – išvykimą, pradėjome dar pusiau prabudę ir tikrindami, ar pasiėmėme su savimi asmens dokumentą. Kruopščiai suskaičiuoti, kaip viščiukai, leidomės į naują tikėjimą stiprinančią kelionę. Kiekvienas iš mūsų atsisakė asmeninių turtų, prisimindamas, kad mūsų Viešpats prašė su savimi nesinešti nei pinigines nei krepšio, nei autuvo (Lk 10,4). Nepasiėmėme piligrimo rūbų su kapišonais, neturėjome maišų aukoms rinkti ar kažką iš jų duoti, bet pasiėmėme savo jaunystę, geranoriškumą ir intencijas. Tokiu būdu atsitraukėme nuo savo kasdienybės...

Antras piligrimystės etapas prasidėjo intensyviu keliavimu. Iš pradžių keliavome autobusu. Lietuva mūsų išvažiavimą „apverkė lietumi“, o Latvija mus „pasitiko su saule“. Pamatėme, kaip yra išnaudojami Europos Sąjungos pinigai statant Lietuvos kelius, stebėjome tėvynės gamtos grožiu ir supažinome su Molėtų, Zarasų ir Daugpilio miestų istorija ir dabartimi. Truputį užtrukę, beiškodami piligrimystės pradžios vietas, mes ją pagaliau suradome.

Apsistojome prie stačiatikių kapinių koplyčios, greitai suvalgėme piligrimo pietus ir išklausę evangelijos ištrauką

dominikonai Agluonoje pastatė medinę bažnyčią su vienuolynu. Šioje bažnyčioje vienuoliai pakabino iš Vilniaus atsivežtą Dievo Motinos paveikslą. Dėl stebuklingų išgijimų netrukus prasidėjo pirmosios maldininkų kelionės į Agluoną. Vėliau buvo pastatyta mūrinė baroko stiliaus bažnyčia ir vienuolynas. 1980 m. Popiežius Jonas Paulius II Agluonos bažnyčiai priskyrė „mažosios bazilikos“ titulą ir tai yra vienintelė tokia bažnyčia visoje Latvijoje. 1993 m. popiežius pats, kaip maldininkas, lankėsi Agluonoje. Agluonos Dievo Motinos paveikslas dar vadinamas „Šiaurės Karalienės paveikslu“, nes tai yra toliausiai Europos šiaurės rytuose esantis ir ypatingai šlovinamas šventas katalikų paveikslas.

apie Marijos apsilankymą pas Elzbieta, su džiaugsmu bei giesme leidomės į kelionę pėsčiomis. Vietiniai gyventojai stebėjosi mūsų eisena, nes pas juos įprasta matyti piligrimus tik per Žolinės iškilme.

Svarbus dalykas, kurį turi pasiimti piligrimas, yra intencija. Būtent apie tai mums priminė seminarijos rektorius. Manau, kad kiekvienas iš mūsų turėjo savo slapčiausią intenciją. Kas kas prašė malonių sau išverti kelyje ruošiantis kunigystei, kiti prašė išminties studijose, dar kiti - malonės tobulinti savo dvasinį gyvenimą. Visi kartu meldėmės už seminariją ir joje gyvenančius bei dirbančius žmones. Keista, bet kai pradėjome jausti kelionės sunkumus (juk ne kasdien vaikštome iškart 13 km), kaip tyčia šalia mūsų pravažiavo „mašinos - gundytojos“, ant kurių buvo užrašai: „Daktariška dešra“ ir „Lays“, tačiau maldos dėka, mes nepasidavėme šioms „pagundoms“ ir to ženklan pradėjome dar greičiau žingsniuoti... Oras buvo geras, švietė saulė. Pastebėjome, kad gamta yra panaši kaip ir Lietuvoje.

Atmintyje liko gražus, per ežerą nutiestas kelias, vakaro saulė ir gaivinantis vėjas.

Pasiekę piligrimystės tikslą pamatėme didelę baltą šventovę ir nuostabiai didelį šventorių. XVIII a. pradžioje broliai

Atvykus į Agluoną, mus, iškilmingai einančius, pasitiko vietiniai dvasininkai, ir, kaip vėliau sužinojome, Rygos seminarijos klierikai, kurie čia atlikinėjo rekolekcijas. Atmintyje įstrigo prie šventoriaus vartų padarytas „kryžių sukryžavimo“ ženklas, kuris Agluonoje simbolizuoja pasisveikinimą. Ir štai įžengėme į šventyklą. Prieš mus pasirodė gražus Marijos paveikslas, o nuo jo mūsų akis nukrypo į žemutinį altorių, kur buvo išstatytas Švč. Sakramentas, (kaip vėliau sužinojome, bazilikoje vyksta nuolatinė

Adoracija). Pasisveikinę su mūsų gyvenimo ir pašaukimo Viešpačiu, išklausėme Mergelei Marijai skirtą maldą ir sugiedojome giesmę. Mūsų piligrimystės kelias buvo apvainikuotas susitikimu su Dievu – laužant kartu Duoną.

Manau, kad tai geras dvasinis poilsis, nes kai ilsisi siela, ilsisi ir kūnas. Po Mišių įvyko įdomus susitikimas su vietos, Rezeknės-Agluonos vyskupu Janiu Buliu, kuris papasakojo apie Latviją ir pravedė įdomią

istorijos pamoką, ypatingai kalbėdamas apie karalių Mindaugą. Pavakarieniavę turėjome pakankamai laiko apžiūrėti šventovę ir jos apylinkes. Nors buvome labai pavargę, visi dalyvavome Kryžiaus Kelio pamaldose, o vėliau kiekvienas dar turėjo galimybę sudalyvauti Švč. Sakramento Adoracijoje. Kitą dieną, gerai išsimiegoję arba „miegoję“ bažnyčioje - Viešpaties akivaizdoje, skaniai papusryčiavę, nuėjome pasimelsti rytmetinės. Vėliau parapijos klebonas papasakojo apie šventovę ir numanomą karaliaus Mindaugo mirties vietą Agluonoje. Išklaušę šio įdomaus pasakojimo dalyvavome Mišiose latvių kalba, papietavome ir gavę iškilmingą palaiminimą, pradėjome kelionę namo.

Keliaudamas namo, supratau jog būtent tuo metu prasidėjo ketvirtas mūsų kelionės etapas – nauja pradžia. Buvome tarsi apaštalai regėję Viešpaties atsainymą ant Taboro kalno, tačiau turėjome leistis atgal į vietą, iš kurios išėjome, kur mūsų laukė mus nauji iššūkiai ir kasdienybė. Iš tiesų,

kasdienybėje privalome išlaikyti piligrimystės „egzaminą“. Nors atrodo, kad nieko ypatingo neįvyko per kelionę, kelionė pavyko ir ji mums buvo gera bei naudinga. Mergelės Marijos pavyzdžiu išmokome dar labiau paaukoti savo gyvenimą Dievui, pažinome daug įdomių žmonių, sustiprinome tarpusavio bendrystę, aplankėme Latvijos šalį ir patyrėme, kad ir čia yra gyvoji Kristaus Bažnyčia. Tad linkiu sau

ir jums džiaugsmingai naudotis piligrimystės vaisiais dabar ir ateityje, o parapijose, kuriose būsite, organizuoti arba dalyvauti piligriminiuose žygiuose. Gerų išgyvenimų, kuo mažiau pritrintų kojų ir „Dieva svetibas!“ (latviškai) – Dievo palaimos!

